

niet onder invloed van dialect of associaties, aan bepaalde vormen en vormverschillen, die sommige vakmensen mogelijk van weinig of geen belang meer achten, maar die zij toch hebben na te speuren en in aanmerking te nemen bij plannen tot spellingverandering. Zoo hebben de Kollewijnianen (zij gebruiken den naam zelf) bij de *ee-* en *oo-*schrapping de beletsels te licht geacht, met de *i* en *ie* droevig getobd, en terwijl zij voorloopig de *au* / *ou-* en de *ei* / *ij-*dubbelheid nog maar onaangeraakt lieten¹⁸, zich zonder erg toch nog met het zoo onschuldig lijkende achtervoegsel *-lik* een zwaar blok aan het been gebonden.

Er is het bekende, groote bezwaar van de verbreking van den band, die ons volk van heden verbindt aan ons volk in het verleden door de literatuur. Dit klemmt voor onze betrekkelijk kleine volksgemeenschap nog veel meer dan voor groote naties. Eerst al omdat die gemeenschap nog in twee deelen gesplitst ligt: hoe pijnlijk het is, wanneer de Vlaamsche helft, na zeer gewaardeerde spellingeenheid, de keuze krijgt om òf weer geïsoleerd te worden, òf ons geduldig na te loopen, is pas wel heel klaar gebleken. Het is niet alleen pijnlijk, het strekt ook tot groot cultureel nadeel, voor beide groepen. Maar er is meer. Een niet klein deel van ons volk leeft geestelijk louter bij den dag: de nieuwste roman, de jongste film, het laatste nummer — van krant of radio, van tijdschrift soms nog —, ieder vult wel aan. Maar niet héél het volk is zoo. Er zijn er ook nog, die gedreven door weetlust, kunstzin, godsdienstige behoefte, door moeheid of heimwee ook wel, contact zoeken met de geslachten, die voor ons geweest zijn. En wij koesteren stil nog steeds de hoop, dat hun aantal weer toenemen zal; soms beelden wij ons in, de eerste symptomen van dien ommekeer waar te nemen. Voor zulk geestelijk verkeer der opvolgende geslachten is spellingwijziging een hindernis, te grooter naarmate de verandering ingewikkelder, omvangrijker wordt. Zeer spoedig bereikt men het punt, waarop al die afwijkende woordbeelden het boek doen sluiten; een ongewone spelling maakt lectuur véél zwaarder dan enkele ongewone woorden en eenigszins verouderd aandoende vormen, syntaxis of stijl. Wat de „vereenvoudigers”